

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ DANIEL POIRÉ

... ΦΤΟΧΗ ΚΑΡΔΙΑ! ...

— Έγώ θέλω να μου κάνης εσύ την έγχειρησι.
— Σιμώνη, παιδιάρχεις.
— Όχι, καθόλου. Δεν έχω έμπιστοσύνη στους άλλους χειρούργους.

— Ο Γεώργιος Μοντικού, ο διάσημος χειρούργος, χαμογέλασε.
— Η έγχειρησις μιὰς σκαλοκοιτιδιτσας κλασικης μορφης όπως εινε η δικη σου, εινε το συνθετέστερο πράγμα και παρουσιάζει τους λιγότερους κινδύνους από κάθε άλλη έγχειρησι. Άλλως τε, ο συνάδελφός μου ο Κουλάνης εινε ειδικός στις έγχειρησεις αυτές και να ιδής που θα κά καταφέρη μιὰ χαρά...
— Όχι, όχι, θέλω να είσαι σέ.

— Έκείνος στάθηκε μιὰ στιγμή σκεπτικός και τέλος ειπε :
— Έστω ! Θά την κάνω έγω. Έν τούτους, πρέπει να σου πω ότι έχωσι άδικο. Γιατί άγνωστώς κάτα... Ότι είμαστε ψύχραιμοι, ψυχραιμότεροι όταν κάνουμε έγχειρησι σ' έναν έξνο, σ' έναν άνθρωπο που δεν μις ενδιαφέρει. Άλλά όταν έγχειρίζουμε έναν άνθρωπο δικό μας, που τον άγαπούμε, τότε η ψυχραιμία μας χάνεται. Κ' έσύ Σιμώνη, έξέρεις ότι είσαι το πλάσμα που άγαπώ περισσότερο από καθέτι στον κόσμο...

— Η φωνή του καθώς έπρόφρασε τα λόγια έκλεινα ειχε πάρει έναν τόνο γλυκό και σοβαρό. Μέ μιὰ κίνηση γοργή η νεαρή γυναίκα άπλωσε τα χέρια της γύρω άπ' τον λαιμό του.

— Άγαπημένε μου ! τού ειπε με άπειρη τρυφερότητα.
Είχαν περάσει τρία χρόνια από τότε που ο Μοντικού ειχε γνωρίσει την Σιμώνη Ναιτίε, σ' ένα σπίτι φιλικό. Έταν ζωντοχήρα. Άπ' την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους ένα άμυβαλο φιλογερό αισθήμα που δεν ειχε συνδέσει, τόσο βαθύ και τόσο έντονο που έννοιωσαν πως δεν μπορούσαν να ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλον, ούτε στιγμή.

— Πολλές φορές ο Μοντικού της έπρότεινε να παντρευτούν. Άλλά έκείνη του άπαντούσε πάντοτε :

— Άργότερα ! Άργότερα ! Μήπως δεν είμαστε εύτυχημένοι έτσι ;

Και πράγματι ήσαν εύτυχημένοι. Κανένα νέφος, το παραμικρότερο δεν ειχε σκιάσει την εύτυχία τους. Ο Μοντικού απέφρανε πάντοτε να την ρώτηση για το παρελθόν της, για τον πρώτο της άνδρα, και την ζωή που ειχε ζήσει ως ζωντοχήρα. Αύθορηκτος η Σιμώνη του ειχε διηγηθί τον άτυχο γάμο της, την δύστυχη ζωή που ειχε ζήσει κοντά σ' έναν άνδρα, που της έδειχνε άδιαφορία και σκληρότητα, σε σημείο ώστε να την άναγκάσει να ζητήσει στην άγκάλια κάποιου φίλου, την στοργή που ποθούσε η ψυχή της. Ο Μοντικού ειχε δεχθί την άφιγησί της έκείνη, χωρίς να ζητήσει καμιά άλλη έξηση. Της ειχε τόση πολύ έμπιστοσύνη...

Και τώρα που έπρόκειτο η Σιμώνη να κάνει την έγχειρησι έκείνη έννοιωσαν την άγάπη τους να γίνεται άκόμη έντονότερη. Ο Μοντικού έκράτησε άρκετή ώρα την Σιμώνη στην άγκάλια του. Έκείνη τον κτύπησε στα μάτια και τον ρώτησε :

— Άκουσε, δεν ξέρω γιατί με φοβίσει τόσο πολύ αυτή η χειρησις, μ' όλη την έμπιστοσύνη που έχω στην επιδεξιότητά σου. Μού υπόσχεσαι ότι δεν θα μου κάνης κακό ;

— Δεν μπορώ να σου υπόσχεθω τίποτε, της ειπ' έκείνος ειλικρινά. Έξαρτάται από την διάθεσι που θα έχω έκείνη την στιγμή. Έπειτα από λίγη ώρα η Σιμώνη με την βοήθεια των νοσοκόμων και των έσπερωκόμων βοηθών της κλινικης, έσπλώθηκε στην χειρουργική τράπεζα. Έταν ψύχραιμη κ' έλεγε διάφορα άστεία στους βοηθούς.

— Έλάτρε, έμπρός ! ειπε σε μιὰ στιγμή ο Μοντικού.
Αυο βοηθός έσκέπασαν τότε το άραιο πρόσωπό της με την μάσκα του χλωροφορμίου. Ένας βραχνός σνεαγμός βγήκε άπ' το στόμα της Σιμώνης, η όποια έπειτα από μερικές σπασμοειδές κινήσεις έβρινε επί τέλους άνήγητη...

— Ορθώς μισοστά στο χειρουργικό τραπέζι, με τα σύνεργα της δουλειάς έμπρός του ο Μοντικού, περιεργάζοταν σοβαρός τα κενά χειρουργικά έργαλατα του.

— Έξαφνα άκουσε την Σιμώνη που ειχε περιέλιξι σε κατάσταση ήμαναίσθησις να τρέβύλλη διάφορες λέξεις, φράσεις διακεκομμένες, που έφρασαν άδύνασ σε' αυτή του.

— Ναι, ναι, έννοιας σου ! έλεγε η ναρκωμένη γυναίκα. Θαρθώ να σε ιδώ μικρούλη μου Ζάκ... Μόλις μορεθώ να σηκωθώ θα τρέξω σε σένα, άγαπημένε μου...

— Ο Γεώργιος Μοντικού γύρισε άπότομα προς το μέρος της και το βλέμμα του, το ζωηρό και έξυκνο βλέμμα του, το συνθεμισμένο να βλέπη γρήγορα και να καταλαβαίνει άκόμη γρηγορότερα, καρφώθηκε έπάνω στο ήμαναίσθητο πρόσωπό της νεαρής γυναίκας. Έκείνη, ζαλισμένη άπ' την νάρκη που ειχε άρχεισει να την κυριεύη και να παραλύη το λογικό της, έξακολουθούσε να ψιθυρίζει με την άδουνη φωνή της :

— Ζάκ... άγαπημένε μου μικρούλη... άγκάλιασέ με... σφιχτά... έτσι !

Σφιγγοντας τα δόντια του με θυμό, με το μέτωπο καταϊδρωμένο, ο Μοντικού καρφώθηκε στην θέσι του σαν άπολιθωμένος, λές και τον ειχε συνείρει η ξαφνική έκείνη άποκάλυξι.

— Όπως έτσι λοιπόν, η γυναίκα έκείνη που την έλάτρευε περισσότερο από καθέτι στον κόσμο, στην όποια ειχε τυφλή κ' άπεριόριστη έμπιστοσύνη, μιὰ έμπιστοσύνη ήλιθια, τον άπατούσε !...

— Έταν ένα πλήγμα τρομακτικό αύτο για τον Μοντικού. Έξουθενωμένος, δεν ήξερε καλά-καλά αν ποτούσε, αν τον στενοχωρούσε η άποκάλυξις έκείνη. Ειχε την συγκεχυμένη έντύπωσι ότι βρισκόταν έσπλωμένος, άναίσθητος κατά γής, στον όρμο, έπειτα από ένα τρομερό αυτονικητιστικό δυστύχημα και ότι δίπλα του ήσαν έσπλωμένος, νεκρός ο έρωτάς του ! Έκτύπησε γύρω του χωρίς να βλέπη. Το βλέμμα του ποσό έγύριξ άπ' την Σιμώνη στους τοίχους, στους βοηθούς, και στο κορμάρι νυστέρη που κρατούσε σφιχτά στο χέρι του, και που τούβροχταν η διάθεσις να της το καρφώση στο στήθος.

— Νομίζω, μαίτε, ότι μορεθίτε ν' άρχίσετε, του ειπε έξαφνα ο βοηθός.

— Η φράσις έκείνη τον επανέφερε ξαφνικά στην πραγματικότητα. Έπρεπε να κάνει την δουλειά του. Άργά-άργά έπλησίασε στο χειρουργικό τραπέζι που ήταν έσπλωμένη η νεαρά γυναίκα. Κάθεσ όμωσ, έννοιωσε ότι δεν ειχε την άπαιτούμενη ψυχραιμία. Άπόσπασ, ήταν βέβαιος γι' αύτό, ότι η άπελευσία και ο θυμός που έπείεζαν την ψυχή του θα παρελύαν τις κινήσεις του.

— Τότε, μ' έναν τόνο φωνής έξερδν κ' άπότομον, στράφηκε στον πρώτο βοηθό και τον διέταξε :

- Κάμετε ούτις την έγχειρησι.
- Μά... ψιθύσις κατάπληκτος έκείνος.
- Σάς ειπα. Έγχειρίστε την σις !

— Ο βοηθός υπόκωσος. Πήρε το νυστέρη άπ' το χέρι του Μοντικού, πλησίασε την γυναίκα και άρχισε να την έγχειρίζη.

— Σ' όλο το διάστημα της έγχειρωσις ο Μοντικού, άκίνητος, με τα μπράτσα σταυρωμένα, παρακολουθούσε σιωπηλός κ' αδιάφορος ό,τι συνέβαινε. Το βλέμμα του ήταν κορρωμένο στο πρόσωπο της Σιμώνης, η όποια, όταν πέρασε η νάρκη και ίπανηλμισ στην κατάσταση της ήμαναίσθησις, άρχισε πάλι να ψιθυρίζει το όνομα του άγνώστου Ζάκ

... Πέρασαν από τότε δέκα δολόκληροι μήνες. Στο διάστημα αύτο η Σιμώνη έχισε ποταμούς δακρύων. Προσπαθούσε να συναντήσει τον Μοντικού και να του δώση έξηγησις. Άλλ' έκείνος ήνειτο έμπρόσως να την δεχθί και δεν καταδέχονταν να ρίξει έτσι και μιὰ ματιά σε άλλεσπάλληλα γράμματα που του έστελνε, γράμματα γεμάτα άπελπισία, γράμματα στα όποια έκπληραροσε μιὰ έξηγησι της αιτίας που τον ειχε κάνει ν' άπομακρυνθί από κοντά της. Πολλές φορές ειχε την διάθεσι να την δεχθί επί τέλους, μόνο και μόνο για να την βρείη και να της πετάξει κατό πρόσωπο όλο το μίος και όλη την περιφρόνησι που αισθόνονταν γι' αυτήν. Άλλά κατάρθωνε να υπερκενά την διάθεσι έκείνη και τηρούσε σιγή άπόλυτη. Έτσι σιγά-σιγά, με τον καιρό, που γιαιρεθεί τα πάντα, κατάρθωνε να κινήη τον πόνο του και ν' ανακησι την ψυχική του γαλήνη.

— Μιὰ μέρα, καθώς έβγαίνε άπ' το σπίτι του, βοήζει την Σιμώνη έξω άπ' την μεγάλη πότα.

— Γεώργιο ! τού φώναξε μ' έναν τόνο υπερτάτης άγοχώσεως. Πρέπει να μ' άκούσης αύτη την φορά.

— Έρεινος κύταξε το κώταρχο, το σχεδόν κερένιο πρόσωπό της, με τα ρυτιδωμένα χαρακτηριστικά, με τα μάτια της που ειχαν χάσει την παλιά τους λάμψη και ζωηρότητα και συνηθίθηκα.
— Έστω ! της ειπε. Άς σε άκούσω. Άλλως τε, έχω άπαλλαγή πειθ' όριστικώς άπ' την άγάπη που έτρεφα για σένα. Σε λίγες βρομάδες σκοπούω να παντρευθώ.

— Τα μάτια της Σιμώνης άνογύλλισαν γρήγορα-γρήγορα στο άκουμα έκείνου και με μιὰ φωνή κομμένη, προφροντας τις λέξεις γρήγορα - γρήγορα, για να κινήη την συγκίνησι της, του ειπα :

— Άκουσε. Δεν θα σ' άπασχολήσω με το παρελθόν... Δεν θα σου μιλήσω για την εύτυχία μου που την σκότασες, ούτε για την φρικτή σκληρότητα που έδειξες άπέναντί μου... Όχι, δεν άπευθύνομαι στον άνθρωπο που... μ' άγαπούσε... άπευθύνομαι στον γιαιράδ... στον χειροτόνο... Δεν μορεθί να μου άρνηγης την συνδρομή σου... Το παιδι μου εινε άρρωστο βαρεά...

— Το παιδι σου ; ρώτησε μ' άπορία έκείνος.

— Ναι, το παιδι μου... Δεν γνώριξες την ύπαρξη του γιατί ποτέ δεν σου μιλήσα γι' αύτό... Δεν τολμούσα να σου πω ότι έχω παιδι, γιατί φοβόμουν μη-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

Μιά φορά, σ'ένα χωριό του Τσιρίγου, στά Κατσουλιάνικα, πέθανε ένας φουκαράς μπαλματωτής που τόν λέγανε Μπαρμπαμανώλη. Ο μακαρίτης, ήταν καλός άνθρωπος, περνούσε καλά μέ την γυναίκα του, μέ τούς γειτόνους και μ' όλους τούς χωριανούς του, και γι' αυτό όλα άκουσαν τόν θάνατό του ολο τó χωριό σηκώθηκε στό πόδι. Νά μή τά πολυλογούμε λοιπόν, έβγαλαν τó λείψανο ύστερ' άπ' τó μεσημέρι και τó πήγαν σ' ένα ξεκκλήσι νά τó διαβάσουν. Όταν όμως έφτασαν εκεί, ό ήλιος είχε, δύσει και έπειδή δέν μπορούσαν νά τó πίν τέτοιαν ώραν στό νεκροταφείο, τόν διάβασαν μόνον και τράβηξε καθένας στό σπίτι του, άφου πρώτα είπαν νά πίν αύριο νά τόν θάψουν. Έκει συνειθίζον γ' άφισουν τις έκκλησιές άνοιχτές νύχτα μέρα. Κατά τις όχτφά τó βράδυ άρχισε νά πέφτη ή βροχή μέ τó τουλούμ. Ένας χωριάτης, περνώντας άπ' τó ξεκκλήσι έκείνη τήν ώρα, έμπηξε μέσα γιά νά γλυτώση άπ' τή βροχή και νά κοιμηθί κ' άλλας έκεί, έκείνη γιά νά πάη μέ τέτοιον καιρό σπίτι του δέν μπορούσε, πρώτο γιατί ήταν μακριά, και δεύτερο γιατί φοβόταν μήν πέση σέ κανά βαθύ λάκκο, περπατώντας στό σκοτεινό. Άμα είδε τόν πεθαμένο ό χωριάτης έτρόμαξε, μέ έλα πού δέν μπορούσε νά φύγη !...

Ζαρώνει λοιπόν σέ μιά γωνιά τής έκκλησιάς και τόν πέρνει ό ύπνος. Τό πρωί σηκώθηκε ό παπάς νά πάη στην έκκλησιά. Άμα έφτασε εκεί, βάζει τó κεφάλι του στό σίδερα τού μικρού παραθυριού ποττανε στό πλάγια και λέει στόν πεθαμένο έτσι σ' άστεία, γιαν' ήταν χορτασμένη :

— Έ! Μπαρμπαμανώλη, πώς τά πέρασες άπόψε ;
— Κακά και ψυχρά, τού άποκρίνεται άπό μέσα ό χωριάτης πούχε μείνει δλη τήν νύχτα μέ τόν πεθαμένο, γιανί, έτυχε, βλέπεις, νά τόν λένε κ' αυτόν Μανώλη.

Μόλις άκουσε ό παπάς αυτά τά λόγια, νόμισε πώς ό πεθαμένος άναστήθηκε κ' όπου φύγει-φύγει !... Σηκώνει τά ράσα του και πηδώντας άνάμεσα στό χοράφια φτάνει κατατρομαγμένος στό σπίτι του.

— Τί έπαθες ; τόν ρωτάει ή γυναίκα του.
Ο παπάς πέφτει λαχνασισμένος σέ μιά γωνιά τού σπιτιού και δέν μιλάει.

— Καλέ τι έχεις ; τού λέει ή παπαδιά.
— Ο πε...πε...πεθα...θα...μέ...μέ...νος...
— Αί ;...
— Α...ά...ά...να...στη...θης !... σκούζει ό παπάς.

— Κακό πούπαθα ;... σκούζει κ' ή παπαδιά.
Και δέν χάνει καιρό, τρέχει στό σοκάκια και λέει στους γειτόνους πώς ό Μπαρμπαμανώλης άναστήθηκε !

Όλο τó χωριό μαζεύτηκε τότε γιά νά πάη στην έκκλησιά νά δη τί συνέβη. Στο δρόμο πού πήγαιναν, βρισκουν τόν ζωντανό Μανώλη πούχε κοιμηθί τήν νύχτα στην έκκλησιά μέ τόν πεθαμένο.

— Πού πηγαίνατε όρέ ; τούς λέει.
— Πήμε στην έκκλησιά νά δούμε πού άναστήθηκε ό Μπαρμπαμανώλης, τ' άποκρίνονται.

— Καλέ, πούδς σάς τίνε αυτά ;
— Η παπαδιά μάς τίνε. Τόν είδε λέει ό παπάς ολοζώντανο μπροστά του...

— Τόν είδε, γιά τόν άκουσε ;
— Τόν άκουσε...
— Βρέ σεις τρελλαθήκατε ! Δέν ήταν βρέ ό πεθαμένος. Έγώ είχα μπη κ' είχα κοιμηθί στην έκκλησιά τή νύχτα γιά νά γλυτώσω άπ' τή βροχή. Και τó πρωί άκούγοντας νά φωνάζουν «πώς τά πέρασες άπόψε Μανώλη ;», άποκρίθηκα «κακά και ψυχρά», γιανί σ' άλήθεια μακοκοιμήθηκα.

Σκάζουν στό γέλια οι χωριάτες, τρέχουν, τó λένε στόν παπά και τόν ξεσηκώνουν νά θάψη τόν πεθαμένο.

Σηκώνεται ό παπάς ; πάει στό νεκροταφείο, μά πάντα είχε τó φόβο, νομίζοντας πώς ό πεθαμένος μίλησε. Έκει λοιπόν πού τόν έθαψε τού λέει :

— Σු μ' άποκρίθηκες τó πρωί Μπαρμπαμανώλη ;
—
— Μία μου συχωρεμένη... Θά μιλήσης ;... "Α, έτσι, δέν μιλάς ; Άμ' σέ ξέρω γω τί εταναμείνης είσαι... Μου φώναξες τó πρωί γιανί σου χάλασα τόν ύπνο και τώρα μου κάνεις τόν άκατάδεχτο. Φταίω γω νά σ' άφήσω άγαλο τó ;...
Κ' έφυγε χωρίς νά τόν ψάλει...

πως θυμώσης, μήπως ζηλέψης τόν πατέρα του... τόν άνθρωπο πού γνώρισα έκείνα άπ' τόν άνδρα μου... και... πριν γνωρίσω εμένα... Σφίγγοντας δυνατά τις γροθιές του, μέ κομμένη τήν αναπνοή, κατασυγκνημένος ό Μοντικούρ, κύταξε τήν Σιώννη μέ γουρλωμένα μάτια, στις άκρες τών οποίων είχαν φανή δυό δάκρυα...

— Πώς τó λένε τó παιδί σου ; κατώρθωσε ν' άρθρώση τέλος.
— Ζάκ.
Ένας λυγρός πνίγηκε μέσ' στόν λάγγυγά του.

— Καυμένη, καυμένη μου, Σιώννη ! ψυθίρσε τότε. Τί παρεξήγησες !... Τί μοραία παρεξήγησες, Θεέ μου !...
Και άπλωσε τά χέρια του νά σφιχτεί τά δικά της, μέ μιά κίνηση τόσο τρυφερή, τόσο άπαλή, σάν νά ήθελε νά τής δώση πίσω όλη τήν άγάπη πού τής είχε στερήσει τόσους μήνες, σάν νά τής έλεγε :

— «Συνγνώμη ! Συνγνώμη μέ φτωχή καρδιά !...»

BALLADE

(Ο τρουβαδοζος και ή περγοδέσιποινα)

— Θέλεις χρυσοσεφάντινο θρόνο άψηλό νά χτίσω κ' άπάντα νά σέ στήσω βασίλισσα σωστή ;
— Δέν θέλω θρόνο ψεύτικο κλάσμα τού λογισμού σου Μέ φθάνει μένα ό νους σου τρελλέ τραγουδιστή.
— Θέλεις τ'άστέρια τού ουρανού νά ρίξω στή ποδιά σου κ' έτσι μέ μιά ματιά σου ό κόσμος νά σειστή ;
— Μά φθάνουνε τά μάτια σου πού σ' άλλους κόσμους βλέπουν τ' άστέρια αυτά μου κρέπουν γλυκε τραγουδιστή.

— Θέλεις νά φέρω άπ'τά βουνά τó πιό παρθένο μύρο νά τó σκορπίσω, γύρω ή γή νά μυριστή ;
— Μά φτάνει έμέ τó άρωμα όκου σκορπάει ή καρδιά σου Δός μου τήν και ξεννοιάσου καλέ τραγουδιστή...
Και δίνει ό νέος τά μάτια του τόν νού του, τήν καρδιά του νά πάρη ή δέσποινα τού ός πού νά χορταστή...
Τυρλω, χωρίς καρδιά και νού κυλάει στό πόδια έκείνης...
— Άχ ! τώρα, τί θά γείνης φτωχέ τραγουδιστή...
Γ. Β. Τσεκοπούλου

ΥΣΤΕΡΙΝΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Πάει ό παππας στό δρόμο μέ μάτια σηκαμένα, μέ μιά κρυφή λαχτάρα και προσευχή στό χείλι μέ έξοσκεπο κεφάλι και τά μαλλιά λυμένα και μέ τó πετραχήλι.

Στό δρόμο πού πηγαίνει σάν νάχη λειτουργία ποτήρι άσημένιο στό χέρια του βαστά και φως έκεί μονάχο στην έμια κοινωνία καντήλι πάει μπροστά.

Γυναίκα μαυροφόρα πού πάει βιαστική κρατάει τó καντήλι τó κόκκινο βαμμένο κ' έκείνο λιγοφώνγει στή μέρα θαμπαμένο μέ φλόγα μουσική.

Μέ πρόσωπο θλιμμένο μ' ευλάβεια μεγάλη όσοι περνούν διαβάτες στό δρόμο θά σταθούν και τ' άγια κυττώντας μέ έξοσκεπο κεφάλι θά σταυροκοπηθούν.

Μέ τ' άγιο ποτήρι και μέ τó πετραχήλι τρέχει ό παππας, κ' έμπρός του πηγαίνει τó καντήλι άστέρια θαμπαμένο, μισόβυστη ψυχή...— Άχ πούδς ψυχομαχεί !...
Ζ. Π.

LANGUEUR D'AMOUR...

Άχ ! νά φιλούσα τó δυό χείλη [σου
τά πορφυρά σου χείλη, τόσο, τόσο τρελλά και τόσο άχόρταγα, [μου !
πού άπ' τά φιλιά νά τά ματώσω... Σώνε... γλυκέ μου άγαπημένε...
Νά τά ματώσω τά δυό χείλη σου ! Και νά περνάνε τά μεσάνυχτα, κ' άνύουλες, και βραδείες και τά χέρια νά σου πλέξω γύρω. [χρόνοι,
Και μέσ'τά βάρη τά ολοσκότεινα τών μύρων ίσκιων νά σέ σφύρω... Και νά σου λέω «άκόμα, άγάπη [μου...
Και νά μου λές «Μή, νά χείλι- [μα μου !
άκόμα, άγάπη μου... Δέ σώνε...»
Ναπολέων Λαπαδιώτης

ΟΛΟΓΕΛΑ

Όλο γελά ; θαρρείς και τά λικκάνια Πού βλέπεις στό θροσάτο μάγουλό της Έχουν φωνιά τά γέλια σάν πουλάκια Και μελαδούν σκοπό τους τó σκοπό της.
— Μά πέθανες ! τής λέω και γελάει !
Όρκίζεται ποτέ της νά μη κλάψη, Λέει δέν έμαθε ποτέ της νά κωνάη, Και δέν τή μέλει τί παρδέξ θά κάψη.
Όιμέ, τήν είδα δάκρυα νά χύνη Νά πνίγη τó αιδάνιο της τó «χάχα», Γιανί στην τροχλιά της είχε μείνει Μιά σούφρα άπόδραστη μονάχα !...
Κλ. Τριαντάφυλλος (Ραμπανάς)